

FOLK OG LAND

NR. 8 — 18. ARGANG

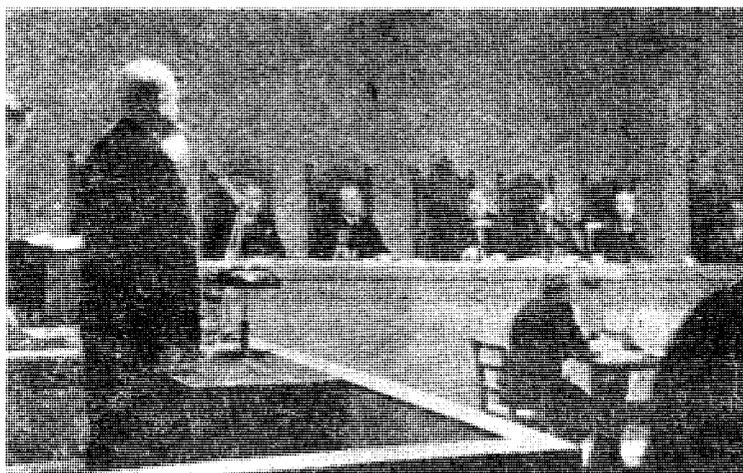
LØRDAG 26. APRIL 1969

LØSSALG KR. 1,50

SIEGFRIED:

Pater Rieber-Mohn rører ved varme jern

Men hadde intet annet enn velvillig medynk å by på i sitt kringkastingsforedrag om «forræderen Quisling».

Hvis Rieber-Mohn ikke er uhildet dommer idag, hva var så disse som dømte livet av Quisling?

Det var visst mange som hadde satt visse forhåpninger til pater Rieber-Mohns kringkastingsforedrag om Vidkun Quisling -- en mannsalder etter, som dannet avslutningen på paterens foredragsserie om «Hvorfor ble de kalt forrædere?» Han hadde på forhånd gitt uttrykk for at han gruet seg litt overfor dette emne som var så ladet med følelser, og han berettet i foredraget også at han hadde mottatt en lang rekke brev og henvendelser med både forsvar for Quisling og angrep på ham. På bakgrunn av disse store forhåpninger, må man vel si at foredraget i sin katolske alminnelighet var nokså skuffende. Men det skal medgis at foredragsholderen sett på bakgrunn av det en vanligvis blir presentert i presse og kringkasting viste adskillig fordomsfrihet — iallfall tilsynelatende. Når det gjaldt de essensielle punkter sto han dog på den gamle «gode» grunn, selvom han nok understreket at også hans dom var subjektiv for såvidt som han i kraft av gammelt hets og hat og politisk meningsforskjell ikke var noen upartisk dommer.

Hans bedømmelse av Vidkun Quisling skal vi la ligge her, han bygget jo på gamle kjente «autoriteter» som Benjamin Vogt, Sverre Hartmann og andre notoriske våpendragere i kampen mot den døde Quisling som ikke

kan forsvare seg. Men det var dog i all den hellige alminnelighet visse interessante åndelige kjøttboller.

Pateren gjentok som nevnt flere ganger at han ikke kunne være noen upartisk dommer, bundet som han var av tidligere engasjement i striden. Han mente at heller ingen annen av den generasjon som sto oppe i striden dengang kunne være det. Slike dommere kunne bare den uengasjerte ungdom være for hvem striden dengang bare var historie.

Vel, det er naturligvis både sant og riktig og overensstemmende med det Folk og Land så ofte har skrevet. Men foredragsholderen underslo at de med samme engasjement som han selv har hatt makten i dette samfunn

i et kvart århundre nå og at de bevisst har søkt å oppdra denne ungdom i skole, presse, publikasjoner og kringkasting til like uskikkede dommere som de selv er. Man kan ikke bygge på ungdommen i sin store katolske alminnelighet, for den ungdom har jo nokså tydelig demonstrert at den bare vil være ledd i den store saueflokken. Dens kjennetegn er at det den er aller mest redd for er å ta et upopulært standpunkt som er «annerledes.» Men som når det gjelder folk i sin alminnelighet, så finnes det også blant ungdommen en elite som vil tenke selv, som har moralsk ryggrad nok til — om nødvendig alene — å forsvare upopulære standpunkter, og som ikke uten videre sverger til seierherrens og det demokratiske flertalls justis.

Slik som også pater Rieber-Mohn gjør det! For hva fikk han seg ikke til å si når det gjaldt «rettsoppgjøret og forræderibegrepet! Han påberopte seg å være prest og ikke jurist og kunne derfor beleilig nok ikke avgjøre om NS-folkene dengang ble dømt med rette. Skjønt han hadde nok sine tydelige tvil om det var i overensstemmelse med gjeldende lov. Det spilte dog mindre rolle, mente pateren, hvis vi da ikke misforsto ham, for «det knusende flertall» så på det som hendte som landsforræderi og da var den hellige grav vel forvaren og alt i orden. Da står en demokratisk Gud att-

Alexander Lange:

KRIG DE JURE —

som tyskerne heldigvis ikke visste om

I disse dager da det av den Schjødtiske eksklusive Beaumonde har vært snakket non stop om Norges ustanselige KRIG DE JURE, der som alle vil se varer ennu, krigen mot vår Nato-allierte Vest-Tyskland — i denne ustoppelige krigstid, krigstilstand de jure, må vi spørre vår kjære ordkrigende utenriksminister John Rinnanbane Lyng:

Hvordan går det med Norge krig mot Japan?

Aftenposten som under ledelse av en virkelig fremragende person, herr Hagen, fabrikerer bladets A-undervisning av det norske folk — leksikalsk sådan — kunne ikke hjelpe vår læge med undervisning i Norges i 1945 erklærte siste krig mot Japan? Har muligens denne krig vært de jure? Det vil si på lissom. Disse militære slag mot Japan synes ikke synlige — altså hverken over eller under beltestedet med militære midler, men de jure. Denne form for krigføring de jure er en oppfinnelse av krig mot landsmenn, som Annæus Schjødt den eldre et Company har tatt patent på? Har de sammen med ca. 850 medlemmer av Tysk Handelskammer i Norge under «krigen» tatt patent på nasjonal holdning? De jure?

Hvordan gikk det med krigen mot Japan? Er den også

Krig eller krig de jure, that is the question!

de jure som Schjødtenes krig mot Tyskland etter den regjeringsbefalte og i «Norway» erkjente kapitulasjon 10.6. 1940?

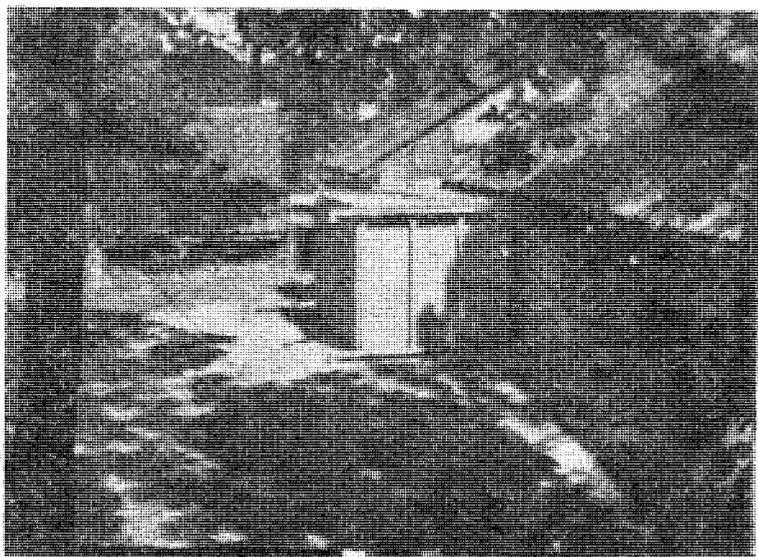
Ja, vi har forlenget tilgitt regjeringen Nygaardsvolds manglende alminnelige mobilisering og dens krig de jure fra klubbstolene i London.

Men hvorfor taler Quislingaktorens sønn så høyt nå om lissomkrigen de jure? Jo, i nøden spiser fanden fluer. Det er så. Men vi skal glede oss over at hverken Tyskland eller Japan har oppfattet den norske ustanselige krig de jure.

Tenk på konsekvensene hvis de hadde skjont det.

★

(Forts. side 6)

Riber-Mohn er mot dødsstraff, men er ikke han like kollektivt ansvarlig for slike rettersteder som dette på Akershus som NS-folk etter hans oppfatning er for det som hendt jødene under annen verdenskrig?

Og hva med ansvaret hos hans biskopelige trosfeller som hyldet Hitler og nasjonalsosialismen?

(Forts. side 6)

Klar politisk dom i Løbergsaken

Retten la til grunn Løbergs modifiserte uttalelse
og frifant ham blankt.

Saken går antagelig til Høyesterett.

«Verdens største historieforsker», i landet med verdensrekord i landsforræderi, overveier anke til Terje Wolds Høyesterett —

melding i dansk POLITIKEN oppholdt seg i to år i England under annen verdenskrig, og hans to håndplukkede kvinnelige meddommere. Han har også vært byråsjef i Justisdepartementet der som kjent inntok et så markant standpunkt i striden om «retts»oppgjøret. Vi synes ikke dommerens habilitet etter dette er umiddelbart innlysende.

Vi tilføyer for ordens skyld at vi ikke har sett domspremissene når dette skrives, men vi kan ikke tro at de i nevneverdig grad kan endre vårt syn på denne domsavsigelse som blank politisk.

Det ble ellers ikke tilkjent saksomkostninger.

★

Hans S. Jacobsen sier på vår henvendelse mandag middag at han holder på å gjennomgå dommen og dens premisser med sin prosessfullmektig, høyesterettsadvokat Albert Wiesener, og at han derfor ikke kan uttale seg absolutt sikkert, men all sannsynlighet taler for at saken vil bli innanket direkte for Høyesterett.

Med en slik besynderlig dom faller dette naturligvis rimelig, synes vi, men på den annen side sitter det jo en rekke inhabile dommere i Høyesterett. Vi nevner Terje Wold, Gundersen, Blom m. fl. Vi føler oss dessverre ikke overbevist om at de uten videre vil vike sete, men det vil jo tiden eventuelt vise.

FOLK OG LAND har tidligere gitt uttrykk for at det vesentlige ved saken ut fra vårt synspunkt var at det ble kastet lys over den omstridte kapitulasjonsavtale, som hittil har vært ukjent for den brede almenhet. At Oslo byrett synes at Roscher Nielsen og Skodvin er mere troverdige vitner enn de tyske parter, generalene Buschenhagen og Falkenhorst, med samt samtidshistorikeren Sverre Hartmann er naturligvis ikke avgjørende i denne forbindelse.

De som avsa dommen fortjener ialfall å få sine navn på prent: byrettsdommer Knut J. Hougen, husmor Mirjam Thorvaldsen og husmor Gunvor Brøntorp. Et høyst sakkyndig utvalg når det gjelder å avgjøre en strid om sann eller falsk historiskrivning.

Leserreaksjon på avisreferatene fra Løbergsaken

Som vi før har nevnt og som våre lesere vel vil ha fått et inntrykk av ved å lese våre referater fra Løbergsaken, så var det litt av hvert dagspressen serverte i forbindelse med denne selebre sak. Ikke rart at enkelte lesere reagerer. Således klipper vi i Haugesunds Dagblad, som forøvrig selv har valgt ikke å bringe noe referat fra saken, 22. mars dette:

«Det reneste vrøvl»

Dette er overskriften på et rettsreferat i en herværende avis i forbindelse med saken omkring Hewin's bok og forholdene omkring 9. april 1940.

En må stort sett si at de norske aviser er nøkterne og saklige når de refererer rettsmøter. De fordele gjerne referatet på uttalelser fra begge parter. I mange tilfeller gir de uttrykk for medlidenhet og menneskelig forståelse overfor tiltalte.

Men i ett tilfelle er de falt helt av limpinnen. Det er når det gjelder forholdene omkring siste krig. Fra rettsoppgjøret husker vi hvordan avisene deltok i anklagen og prosedyren med spesiell glød. Tiltalte ble latterliggjort og mistenkliggjort etter alle kunstens regler, og noen medlidenhet var det ikke tale om. Når så dommene var falt, ble det stor jubel med kjempeoverskrifter. I enkelte tilfeller ble det diskutert i avisene hvorvidt tiltalte skulle skytes eller henges endog før skyldsspørsmålet var avgjort.

VI KAN merke en liknende tendens i forbindelse med den sak som nå foregår i Oslo. Det er uhyre vanskelig å finne et ordentlig referat hvor begge parters synspunkter blir referert på en nøytral måte.

En har lyst til å spørre hva som kan være årsaken til at slike rettsaker blir behandlet på en spesiell måte i avisene? Så vidt vi vet er det habile og dyktige jurister på begge sider, og ingen er hittil blitt erklært sinnssyke. Skal vi ta vårt rettsapparat alvorlig, så må vi høre på begge parter like samvittighetsfullt. Og publikum har krav på å høre begge synspunkter og den bevisførsel som måtte foreligge fra begge parter. Avisene bør fraholde seg fra å avsi noen dom. Dette tilkommer retten alene.

MED DEN uvilje og tildels med det raseri slike saker blir behandlet kunne en tro at det er ett eller annet en ikke ønsker skal komme til offentlighetens kunnskap. Hvis en her mener — som det gang på gang er nevnt — at det dreier seg om et forsøk på historieforsknings, så er det ingen grunn til engstelse. Historien vil nok i sin tid avsi sin endelige og rettfærdige dom, selv om det først kan skje når denne generasjon er gått i graven. Personlig ville jeg se det som en fordel om de historiske og ju-

Årsmøtet i Forbundet for Sosial Oppreisning

Gjenvalg på godt besøkt møte med mange interessante saker.

Fredag 18. april ble det holdt årsmøte i Forbundet for Sosial Oppreisning på Restaurant Grotten i Oslo. Det var meget godt fremmøte.

I formannens forfall ble møtet ledet av nestformannen, Georg Stray, Kristiansand.

Årsberetning og regnskap ble godkjent og de uttredende styremedlemmer: Formann Anders Hafskjold, Lier, nestformann Georg Stray, Jak. Skylstad, Trondheim, Fridtjov Bakke, Skodje og O. J. Lie, Vallset ble gjenvalgt.

Møtet behandlet en rekke aktuelle saker og understreket i likhet med styret i årsberetningen at en hovedoppgave i tiden fremover må bli å understøtte arbeidet med å få utarbeidet en sann okkupasjonshistorie.

Møtet uttalte også sin takk og anerkjennelse til Hans S.

Jacobsen og hans prosessfullmektig, høyesterettsadvokat Wiesener, for god og tapper innsats for sannhet og rett under injuriansaken mot stortingsmann Løberg.

Man drøftet også høstens stortingsvalg. Det ble overlatt til styret eventuelt å trekke opp nærmere retningslinjer for stemmegivningen.

Hallvard M. Paasche fortalte litt om de aktiviteter som finner sted blant den nasjonale ungdom.

Møtet bevilget ellers kr. 10 000,— til det arbeide som pågår for å stifte et Institutt for Samtidshistorie.

Fra Sverige var det kommet noen representanter for Frisinnade Unionspartiet med lederen Sven Lunde-häll i spissen. De bragte hilsner fra svenske kamerater.

Efter møtet var det kameratslig samvær i den beste stemning.

Rå kynisme

Utdrag av boken «De siste 100 dager» av John Toland (Stabenfeldt forlag 1968).

Ifølge forfatterens forord helt autentiske opplysninger og med kildeangivelser.

Fra Churchills forhandlinger med Stalin i Moskva om Balkans fremtidige skjebne når krigen slutet:

«Churchill til Stalin: La oss bli enige om hvordan vi skal ordne Balkan. Deres (Stalins) hærer er nå i Romania og Bulgaria. Jeg synes ikke vi skal gå iverien for hverandre når det gjelder småsaker. Hvordan vil det passe, synes De, om Sovjet-Samveldet hadde 90 pst. innflytelse i Romania og vi 90 pst. — skal vi si, — i Hellas og så 50 pst. hver i Jugoslavia? Churchill rablet på et stykke papir og skjøv disse notater over bordet til Stalin som så, at i tillegg til de nevnte proserter foreslo Churchill en 50-50 ordning for Ungarns vedkommende, og at Sovjet Samveldet skulle ha 75 pst.

ridiske fakta kunne bli mest mulig klarlagt allerede nå, slik at vi hver på vår kant kunne få anledning til å innse og eventuelt angre våre feil. En historisk dom post mortem gir ikke noen anledning til oppreisning.

AMEX

innflytelse i Bulgaria.

I løpet av disse få sekunder ble det lavet historie. De to allierte sendte så et felles telegram til Roosevelt med melding om at de var blitt enige om en Balkanpolitikk».

Senere i boken fra forhandlingene i Jalta:

«Churchill erklærte at han ville at Polen skulle motta territorium i Øst-Tyskland som kompensasjon for det landområde Sovjet ville ta fra det østlige Tyskland, men tilføyet at engelskmennene ville bli sjokkert når de fikk vite om tvangsflytninger av 6 millioner tyskere. Tyskere vil det ikke bli noen igjen av der, sa Stalin kaldt. For når våre tropper rykker inn, flykter tyskerne alle som en. Så har vi problemet med hvordan vi skal ta oss av dem i Tyskland, fortsatte Churchill. Vi kan drepe 6-7 millioner og vil drepe 1 million til. En eller to? avbrøt Stalin skøyeraktig. Tja, jeg har ikke fastsatt noen grense, svarte Churchill like skjelsk.»

Boken anbefales i sin helhet i sin makabre genre.

H

Det er tre domstoler som nesten aldri stemmer overens: lovens, ærens og religionens.

(Montesquieu)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Ny fantastisk bauta

I forbindelse med Løbergsaken pekte vi i en leder på at Løberg og hans prosessfullmektiger — professor Skodvin innbefattet — klokkelig hadde unnlatt å ta med det som står i Hewinsboken om «Elverumsfullmakten» i de ellers temmelig magre punktene som skulle bevise forleggerens «historieforfalskning».

Efter det som senere har hendt tør man kanskje anta at man også av hensyn til den forestående nye bauta-reising i Elverum ikke ville skape tvil og usikkerhet omkring denne «fullmakt» som Nygaardsvoldregjeringen senere påberopte seg som det legale grunnlag for landssvikanordningen. For det som fant sted på Elverum 9. april sistleden var ikke bare et vanlig utslag av norsk bautaisme satt iscene av en geskjeftig privatmann, men en ny offisiell demonstrasjon av at man gir en god dag i alle kjennsgjeringer. Bautaen over Hambro og «Elverumsfullmakten» ble nemlig avsløret av ingen ringere enn Høyres stortingspresident Ingvaldsen med en tale hvori han gikk god for denne fullmaktssvindlen, som bl. a. avdøde prost Hedem har avlivet så grundig i sitt skrift «Historieforfalskning og Rettsskandale».

Stortingspresidenten fortalte nå, 29 år etter det berømlige stortingsmøtet på Elverum, som varte i tre kvarter og oppløste seg i frykt og forvirring, at stortinget dengang vedtok å gi regjeringen en grunnlovstridig fullmakt, at denne fullmakt dokumenterte at Norge tok opp kampen mot «nazismen», at den derfor vakte oppsikt og begeistring langt utenfor landets grenser og sluttelig førte til at «nazismen» ble slått!

Denne forbausende form for historieskrivning hadde utvilsomt hørt hjemme i Løbergsaken og stortingspresidenten ville ha gjort seg blant de andre historieskrivende sannhetsvitner for saksøkte. Det som foregikk på Elverum dengang var nemlig akkurat det stikk motsatte av det herr Ingvaldsen beretter.

Hambros forslag om en fullmakt for regjeringen tok nemlig slett ikke sikte på en krig, men tvertimot på de forhandlinger med den tyske okkupasjonsmakt som stortinget hadde vedtatt å gå til. At forhandlingene senere ble kjørt i grøften av illojale eksekutører er en annen side av saken.

Rent bortsett fra dette gjaldt fullmakten naturligvis også bare det Grunnlovens paragraf 17 gir adgang til å overlate regjeringen, og således ikke fikling med straffelover og denslags. Hambro bekreftet uttrykkelig dette på foranledning av stortingsmann Førres forespørsel. Han uttalte nemlig: «Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som regjeringen har i den tid Stortinget ikke er samlet.» Og da Førre bemerket at da var jo Hambros forslag overflødig ble det ikke votert over det.

En annen side av saken er at rett bør være rett. Skal først svindelen med denne ikke vedtatte, grunnlovstridige «fullmakten» drives videre i privat eller offentlig regi, så får man ære den som æres bør. Det er professor Wilhelm Keilhau som er «fullmaktens» rette far. Det var han som «efter hukommelsen» laget et referat av omhandlede stortingsmøte og det var han som på grunnlag av den oppkonstruerte «fullmakt» foreslo nye straffebestemmelser mot NS-folk. Alt sammen i et slags samarbeide med Terje Wold, som da passende kunne anbringes på baksiden av en Keilhau-bauta.

Hva blir det til?

Kort efter Israels angrep på araberstatene avholdt den bekjente En Verdensbevegelsen en storstilt verdenskongress i Oslo, og i den anledning sendte president L. B. Johnson, Paven i Rom og vår hjemlige statsminister Per Borten hilsende telegrammer til kongressdeltagerne med ønske om fremgang i arbeidet med å få dannet en verdensregjering. På denne kongressen ble det bl. a. fattet vedtak om å starte en underskriftkampanje med det formål å samle 150 millioner underskrifter på et krav om å få opprettet en verdensregjering. Omtrent samtidig dukket det fra forskjellig hold opp forslag om å gjøre Jerusalem, hvis gamle bydel nettopp var blitt erobret av jødene, til verdens hovedstad. Det faller naturlig å anta at det da er meningen at en fremtidig verdensregjering skal ha sitt sete i denne byen.

Men hva blir det til? Vi venter litt spent på fortsettelsen. Alt skulle jo ligge såre vel tilrette. Fra et omtrent enstemmig kirkehold hører vi at alt stemmer med «Guds og Skriftens ord» om at det nye Jerusalem er gjort rede for Israels barn og Hans kirke på jorden, idet de har fått kastet ut 1,8 millioner av dette hedenske araberpakket som har breiet seg i det Hellige Land i snart 2000 år, mens Guds eget folk har vært ute på vandring og ordnet litt opp i tingene.

Det er ennå ikke satt i gang noen underskriftkampanje, men det foregår kanskje ett og annet bak kulisserne. Vi hører stadig tåketales fra «toneangivende» hold og fra politikere om at det arbeides med en «internasjonal sikkerhetsordning på toppplanet» — og lignende ord og vendinger —, men at arbeidet foregår for tiden under meget vanskelige forhold, som det heter i Dagbladets Dusteforbund. Kanskje det kartet de går efter ikke stemmer med terrenget?

X

Når alt kommer til alt så er imidlertid dette nye utslag av bautaisme kanskje også et forsøk på å styrke smuldrende historiske løgner? Det raser både her og der nå og legendeforsvarerne løper forvirret rundt fra sted til sted for å tette igjen hullene som stadig oppstår i dikene der sannhetens og rettens vårflokk presser på.

Og da får vi kanskje en gang den eneste bauta som

Alminnelig folkevett

I Forleden dag var der en diskusjon i TV mellom forskjellige politikere om politikken i sin alminnelighet. En av dem, herr Håkon Lie, uttalte at det han savnet mest i politikken var **alminnelig folkevett**. Denne bemerkning har vunnet gjenklang over det hele land. Det er heldig at det er blitt sagt.

II

I vårt land grines og sutres det over så å si alt offentlig stell, fra politikken til byråkratiet.

Men, det er to institusjoner som går skuddfri, nemlig lensmennene og lagretten. Der kommer det alminnelige folkevett til sin rett. Det er grunnen.

Lensmannsinstitusjonen er vistnok den eldste etat her i landet. Den har holdt seg uforandret til alles tilfredshet gjennom hundrer av år.

I mellomkrigstiden kom det frem et forslag om at lensmennene skulle ha juridisk embedseksamen. Det kokte bort i kålen — heldigvis. Under okkupasjonen ble det fra okkupantens side reist krav om at lensmennene skulle erstattes med gendarmer. (Genau wie bei uns, naturligvis.) Det ble besvart med et NEI! Og dermed ble det stille fra den kant.

Lensmennene kjenner folkets rettsfølelse, som er **rettens kilde**. De treffer sine avgjørelser i overensstemmelse med den, dvs. med alminnelig folkevett.

Lagretten, juryen, feller sine dommer ut fra sin rettsfølelse, alminnelig folkevett. Ingen har forstått dette bedre enn våre hjemlige wiesenthalere og «moskovitter». De laget derfor en til sitt spesielle formål — å uskadeliggjøre politiske motstandere — skikket særdomstol, kamouflert som lagrett og kalte sine motstandere landssvikere. Forsiktigvis ikke landsvikere. Andre lovbrudd hørte fremdeles under lovlig lagrett. Dermed har de selv underkjent lovligheten av sitt tiltak.

Høsten 1945 tok Stortingets justiskomite klart avstand fra det påtenkte «retts»oppgjør og dets til-

høver i forbindelse med det skammelige som vederfores oss dengang for 29 år siden: en kjempebauta over den norske historieforfalskning. Og da tenker vi såvisst ikke på den «forfalskning» som Løberg fikk Oslo byrett til å vedta «enstemmig».

tenkte former. Det slo ikke igjennom. Det alminnelige folkevett var ikke tilstrekkelig representert i tinget, dvs. politikken.

III

En h.r.dommer av vårt be kjentskap ble en gang i mellomkrigstiden spurt om grunnen til den høye stilling i folkets bevissthet, som H.R. hadde den gang. Det er fordi vi avgjør tvil ut fra den alminnelige rettsbevissthet, var svaret. H.R. har f. t. ikke denne stilling i folkets øyne — takket være den nepotisme som har floreret etter okkupasjonen.

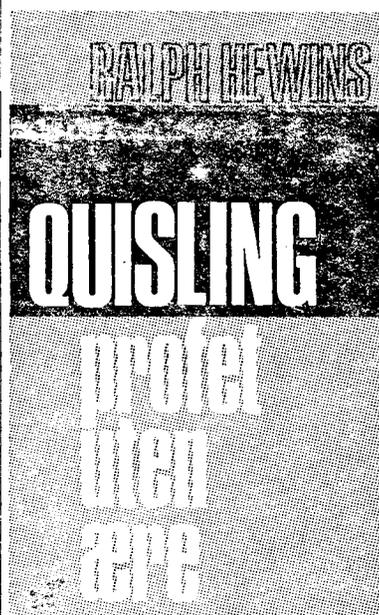
IV

Det kan være grunn til i denne forbindelse å gjenkalle i erindringer H.R.justitiarius Emil Stangs avskjedsord: «En lov som ikke er i overensstemmelse med folkets rettsbevissthet, vil ikke bli respektert», og en annen uttalelse fra ham, foranlediget ved en av H.R.s markanteste «bokker»: «Man må være jurist for ikke å forstå, at det er urett».

V

I sin mangel på alminnelig folkevett er «retts»oppgjøret et utslag av råskap. Av samme grunn er det også **unorsk**.

Olaf Holm

boken som alle snakker om og som Oslo byrett nettopp har behandlet er det ikke mange eksemplarer igjen av nå. Vi har fremdeles noen ganske få på lager.

Pris kr. 20,— + porto kr. 0,90 mot forskuddsbetaling. Ved oppkrav kommer gebyr i tillegg.

FOLK OG LANDS
BOKTJENESTE
Boks 3214, Oslo 4
Postgiro 1 64 50

SKAL HISTORIEN FRA 9. APRIL GJENTA SEG?

Vi har igjen passert 9. april. Denne dato er preget inn i det norske folks bevissthet og kan ikke glemmes. Dette gjelder spesielt dem som i 1940 var vidner til Norges tragiske skjebne. Vi som den gang ennå ikke var født, bør heller ikke glemme hvilken milepel denne dag representerer i vår historie. Følgen var fem lange og tunge år for hele det norske folk.

Men vi som ikke er følelsesmessig knyttet, eller ikke burde være det, til det som okkupasjonen medførte, kan idag lettere vurdere objektivt hvilke omstendigheter som den gang førte til Norges nederverdigelse.

Har de norske politikere lært noe av 9. april 1940?

Svaret må bli absolutt nei.

Arbeiderpartiregjeringen, og forøvrig mer eller mindre alle de folkevalgte, gikk i årene før siste krig inn for å redusere forsvaret til et minimum. Det ble argumentert med at vi ikke hadde økonomisk ryggrad til å holde forsvarsmakten i effektiv stand. Dessuten tilsa Norges geografiske posisjon at vi ikke kunne vente angrep fra noen kant. Og til sist, men ikke minst viktig, England ville med sin marine forhindre ethvert forsøk på invasjon av norsk område fra kontinentet.

Norges stilling er idag like risikabel som i 1940, om ik-

FOR UNGDOMMEN

Red.: **Hallvard M. Paasche**

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.*

ke vanskeligere. Vi setter vår lit til amerikanske atomvåpen. Disse skal garantere, liksom England før krigen, for vår selvstendighet. Hvor effektiv denne garanti er, kan man tenke seg til. Dessuten er vi sikret orkesterplass hvis det kommer til væpnet konflikt mellom supermaktene USA og Sovjet, i og med at vi er medlemmer av NATO. For vår egen sikkerhets skyld burde vi sørge for å holde oss utenfor de militære stormakters domener. Det er bare vi selv som kan sikre vår selvstendighet. Historien har vist at vi ikke kan lite på andre enn oss selv. Hvis vi skal ha sjanser til å unngå en ny 9. april, kan vi ikke lite på supermaktens garantier. Det eneste en militær allianse med en av de store fører til, er at vi blir trukket inn i oppgjør vi ikke har noen interesse av.

**
For Brutus is an honourable man,
so are they all,
all honourable men — —*

(Shakespeare)

VIRVAR I DEN KOMMUNISTISKE IDÉVERDEN

Ettersom de borgerlige partier inntar en heller lunken holdning til den nye venstre-radikale kulturstorm, var det ikke annet enn naturlig at vi fikk en bevegelse som så det som sin oppgave å danne en front mot venstre-ekstremistene. Jeg sikter her til den nystartede nasjonale ungdomsfylking.

Selv om det på nåværende tidspunkt er umulig å danne seg noe tilfredsstillende bilde av fylkingen, så er det allikevel visse sider ved bevegelsen som avgjort må karakteriseres som negative. Dette ble forøvrig påpekt av en innsender i Folk og Land, som hevdet at det ville være fullstendig meningsløst å bekjempe såvel politiske motstandere som deres medløpere. Skal Nasjonal Ungdomsfylking regne med å bli en maktfaktor i norsk politikk, så må man forsøke å vinne tilhengere, også blant de som står til venstre. For

det bør enhver ha i erindring, at våre norske marxister representerer ingen homogen masse når det gjelder politisk overbevisning. Jeg vil være såpass dristig å hevde at det er kun en liten minoritet som kan sies å ha en klar politisk anskuelse. Dette gjelder forøvrig alle politiske ungdomsorganisasjoner, men i særlig grad er det karakteristisk for marxistene, for på den fløyen drukner man snart i havet av «ideer». Tenk bare på alle de forskjellige retninger: marxisme, leninisme, stalinisme, trotskyisme, maoisme, osv. osv. Det er noe som sier seg selv at bare noen ganske få personer er i stand til å oppfatte kjernen i alt dette virvaret. Selveste Lenin innrømmet jo en gang at av de som gjennomførte den russiske revolusjon, var 50 pst. godtroende, 49 pst. forbyttere og kun 1 pst. ekte kommunister. Jeg tror ikke prosenttallene har forandret seg nevneverdig. Og skal vi hindre at en ny «revolusjon» skal

bryte ut, må vi søke å splitte venstrefløyen etter alle kunstens regler. Taktikken må vi velge etter omstendighetene.

A. T.

HEIL IBSEN!

«En folkefiende» av Henrik Ibsen har hatt framføring i London. Iflg. Dagbladet (17.1) vart det av ein framstående kritkar ved namn A. Young funne heilt forkasteleg og mindreverdig, det hadde nemleg — høyr godt etter — nazistiske tendensar . . . Vi hadde i grunnen hatt mistanke om det lenge, sjølvsagt måtte Ibsen vere nazist, sikkert myrda han jødar i ledige stunder, det er jo det nazistar gjer, ikkje sant? Sannsynlegvis var den gamle Henrik også ein fordekt SS-mann, Herr Obersturmbannführer Ibsen meldet sich zum Dienst! Den store diktaren hadde nok nært samband med ti-åringen Hitler. Synd han ikkje fekk vere med i kupp-freistnaden i München.

Nokon nynazist kan ein vel likevel ikkje kalle Ibsen. Han var vel heller ein slags urnazist. Forresten treng ein vel ikkje gje seg med Ibsen, her er det rike kjelder å ause av. Det er i grunnen svært få av dei kjende, store menn attende i soga som ikkje på ein eller annan måte viste nazistiske tendensar. Få av

(Forts. side 7)

SAGAEN OM HORST WESSEL

Fortalt av hans SA-kamerat Erwin Reitmann

Minner om Horst Wessel

STURMAFTNENE

Horst Wessel gikk løs på arbeidet med ild og glød og viet seg til oppgaven med sann lidenskap.

Bare altfor godt visste han hvor det gjaldt å ta fatt først. Strukturen i sturmaftnene måtte endres grunnleggende. Sturmaftnene måtte bli

beide satt i sine arbeidsklær

det åndelige grunnlag for SA. Her skulle man vise kame-matene hvorfor de kjempet og måtte ofre.

Med stor dyktighet laget Horst nå systematisk ut av de hittil kjedsommelige sturmaftner skolerings- og kameratskapskvelder. Meget riktig erkjente han at forutsetningen for alt stort er å pleie kameratskapet. Det var nesten utrolig å se på hvorledes Horst tvang selv de — — fyrene, som man hittil hadde ment ikke kunne underordne seg, inn under sin innflytelse. Det var praktfullt å se hvorledes verksstudenten visste å omgås med alle folkene. Det var ingen nedlatenhet, men dypt opplevet kameratskap. Betegnende er det at han fant sine mest trofaste medkjempere i rekken av alminnelige arbeidere.

Sturmaftnene fikk i et nå et annet bilde. Hver eneste SA-mann gikk inn for saken med liv og lyst. Et overordentlig karakteristisk, broget bilde avtegnet seg rent utvendig sett. Folkefellesskap i ordets sanneste betydning! Gatearbeideren som nettopp var kommet fra arbeide satt i sine arbeidsklær

ved siden av funksjonæren og akademikeren. Gamle, veltjente folk dannet én front sammen med de ungdommelige brushoder. Ingen som for første gang trådte inn i denne krets kunne unndra seg trolldommen som lå over disse aftner. Her utkrystalliserte det seg langsomt et mannsforbund av fanatiske kjempere. Den enkelte lille SA-mann lengtet etter disse aftner som et barn etter julekvelden. Det var hans festdag som hjertet banket for. På disse aftner var han sammen med dem som tenkte likedan som han selv, som hadde samme pulsslag og som hadde det like skitt som han selv. Sturmaftnen var hans aften, den tilhørte ham og intet kunne holde ham borte fra den. Denne aften glemte han den grå, forferdelige nød. Her fattet han nytt mot og samlet kraft for den videre kamp. Her kunne han åpne munnen. Her sang han sammen med sine kamerater Horst Wessels trossige kampsanger. Hvis han ikke hadde hatt denne herlige bevegelse, hva skulle det vært for noe for ham i verden?

Ingen kunne snart lenger

tenke seg uten sturmaftnene, og allerede lenge før de tok til innfant folkene seg og ventet på sin sturmfører.

Når så «Horst», som alle kalte ham, trådte inn i rummet, stormet alle mot ham og overøste ham med spørsmål og opplysninger. Aftenen begynte alltid med en kampsang, og så gav Horst Wessel en oversikt over den politiske situasjon.

På en vidunderlig enkel måte, ofte forbundet med en vits, gjorde han klart for den enkleste SA-mann hva vi ville med vår kamp. Han, den himmelstormende idealist, hadde tross alt en kjølig, realistisk tenkemåte og bedømte de politiske hendelser med stor nøyaktighet. Han visste at vår bevegelse ikke hadde bruk for landsknekter, ikke for ensporede soldater, men for politiske soldater, og han var ivrig opp-tatt med å utdanne slike.

Aften etter aften trakk han opp retningslinjene for SA-mennene: «SA-mannen er bevegelsens drivende kraft. Han er en bevisst kjemper, som utrettelig kjemper for å virkeliggjøre de nasjonalso-

(Forts. side 7)

Frontkjemperintervjuer på is i tre år i Kringkastingen

Som demonstrerer den demokratiske ytringsfrihet om hendelser for et kvart århundre siden.

For flere år siden ble det tatt opp noen kringkastingsintervjuer med frontkjemper i den hensikt å lage et program om dem. Mange imøteså naturligvis programmet som et tegn på at man nå også ville slippe til andre synsmåter enn de autoriserte i den offentlige diskusjon. Tiden gikk imidlertid uten at det ble til noe og det viste seg påny at advokat Wiesener hadde rett når han under Løbergsaken understreket at det ikke hadde vært noen ytringsfrihet for NS-folk etter 1945 eftersom de ikke slapp til hverken i presse eller kringkasting.

Det var Steinar Brauteset som laget intervjuene dengang og nå slår VERDENS GANG plutselig opp et intervju med Brauteset og forteller i en stor overskrift på første side at «Utfordrende radioprogram om frontkjemperne ligger foretøpig på is i NRK.» Og bladet sier om dette at «En tidsinnstilt bombe ligger i Kringkastings fryseboks for utfordrende programmer. «Bomben» er et program om frontkjemperne under krigen. En gang i løpet av året vil den springe og da lar Steinar Brauteset oss få vite at mens det fantes ca. 5000 nazistiske frontkjemper i Norge, var tallet på soldater i den norske brigaden i Skotland bare 4000.

Dette var naturligvis en interessant konstatering i VG, og enda mere interessant blir den naturligvis når det riktige tall på frontkjemperne anføres istedenfor bladets «ca. 5000». General Felix Steiner, Division Wikings første sjef og fører, som ved verdenskrigens slutt var armégruppesjef, oppgir i sin

Brauteset som måtte legge intervjuene sine på is.

bok «Die Freiwilligen» (PlesseVerlag 1958) antall norske frivillige i Waffen-SS til ca. 6000 og dertil kommer da bl. a. frivillige i den tyske marine og i andre formasjoner av Wehrmacht. Andre tyske kilder oppgir 7000 norske frivillige. Dertil kommer jo at de 6-7000 gjorde virkelig krigstjeneste på østfronten og at det falt over 800 av dem, mens brigaden i Skotland naturligvis ingen krigsinnsats gjorde eftersom Norge var bundet av kapitulasjonsavtalen, og døde det noen av skotlandssoldatene så var det visst ikke som følge av krigsinnsats.

Men la det nå gå med det. Vi har forståelsen for at VG og Brauteset gjerne ser tallet noe redusert slik at sammenligningen med eksiltropene i Storbritannia ikke blir for trist.

Om sine erfaringer med den norske demokratiske meningsfrihet beretter Brauteset ellers til VG:

«Bevisst har vi som stiller med okkupasjonshistorien i NRK, og ikke

(Forts. side 8)

Alexander Lange:

JENS BJØRNEBOE —

en aladdin som hvelvet en hårdere himmel over fusk, urett og vold —
en rød klut for trøtte stuter

Vi kan styre vår begeistring over visse sider av Jens Bjørneboes publisistiske virksomhet, men det forhindrer ikke at vi gjerne gir plass for etterfølgende hyldest til ham for andre sider av den. Alexander Lange har ordet:

Jens Bjørneboe:
Norge, mitt Norge.
Essays om formyndermennesket.
Pax Forlag A/S, Oslo 1968.

Det sier seg selv at den i menneskehetens historie førte kamp for sund fornuft, rett og sannhet — er de en-sommes strid mot de mange som alle tider har vært narkotisert av maktens medier. I en samtid da den politiske svindel herjer som galopperende tæring, mens mikroberne — politikerne — ikke synes å interessere seg for konkret å løse ett eneste livsviktig innenriks problem for Norge — i en slik epoke er det at en intellektuell redelighet som Jens Bjørneboes rager som en søyle opp over sumpen, i den luft som alle disse grådige politiske dilettanter søker å ødelegge med feig analfabetisme innen år 2000 . . . Ja, med Theodor Caspari og Jens Bjørneboe må man sannelig si — Norge, mitt Norge, eller med Alexander L. Kielland — hr. konsul vi er vel reyst. — Hvorfor boken blir fortiet i Oslo-pressen vil ved lesning fremgå av nedenstående sitater.

En av våre rettskoryfeer antydes for eksempel slik på side 21: «— — Han tilhører et autoritært system, som bygger på at man krøller ryggen oppover og sparker nedover. . . . For å vinne saken måtte D. forsøke å tilsvine de fraværende vitner. Først kom hevnaksjonen mot fru Schuster. Så enkelt, så uelegant og uridderlig at et gymnasiesamfunn ville ha stoppet taleren. Min reaksjon var denne: «Nu skader han seg selv. Selv Høyesterett må finne dette selvsvaret pinlig». Men nei.»

Side 31: «— — Hvis Høyesterett ser det som sin oppgave å redde vår kommende riksadvokats ære fra hans siste sak som statsadvokat, da forlanger jeg mere individuelle begrunnelser enn den senile drøvtygging av antikverte paragrafer, som Høyesterett praktiserte under saken om Uten en tråd.

Det går langsomt opp for

meg at jeg har brukt alle modne år av mitt liv til å lære å uttrykke meg eksakt. Naturligvis er det ufint av meg å kritisere mine ansatte i Høyesterett — særlig når det gjelder det slappe, ukonsise, slarvete, overflatiske, uprofesjonelle og lettsindige som preger rettens arbeide. Forutsetningen for å uttrykke seg eksakt er at man tenker eksakt. En forfatter lever av å tenke og å uttrykke seg eksakt. Ellers får han manuskriptene sine i retur. Våre ansatte i rettsvesenet lever av å uttrykke seg mest mulig upresist og diffust. Slik som de fleste journalister lever av ikke å kunne skrive . . .»

Side 73: «— — I mitt arbeide som alltid har vært temmelig dokumentarisk, har jeg i tur og orden beskjeftiget meg med de tyske konsentrasjonsleirene, med «legeprosessene» (prosessen mot en rekke tyske leger som hadde foretatt eksperimenter av invalidiserende eller dødelig utgang med fangene), med skolevesenet hvor tilfellet «Jonas» betød det første møte med spesialskoleproblemet, med landsvikoppjøret (Under en hårdere himmel) som var første møte med rettsvesenet, med fengselsvesenet i «Den onde hyrde» og i bearbeidelsen «Tillykke med dagen!» og i den senere tid krigsforbrytelser overhodet, slik som de er blitt en selvfølgelig del av moderne krigføring.

Av alle disse dystre emner var møtet med det norske fengselsvesen allikevel det som har virket mest håpløst, mest uforanderlig og mest deprimerende.

Jens Bjørneboe.

Arsaken ligger i to hovedpunkter:

A) Vår fullstendige mangel på faglig, dvs. medisinsk og psykologisk terapeutisk og diagnostisk innsikt i «den kriminelles» vesen, i årsakene til hans uforbederlige kroniske «kriminelle natur».

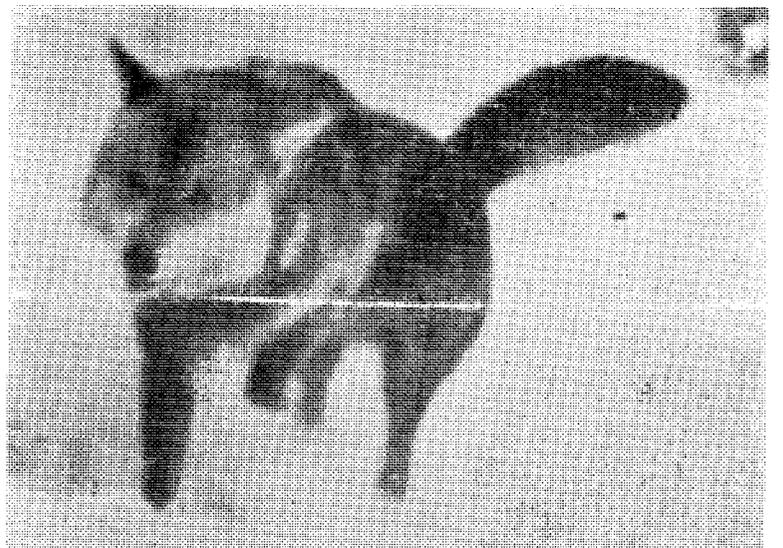
B) Fangens fullstendige rettsløshet og hjelpeløshet overfor retts- og fengselsvesenets enorme ressurser til selvforsvar.

Jeg skal først gå litt nærmere inn på punkt A. Å beskjeftige seg med fengselsvesenets og straffeformenes historie er noe av det mest forstemmende et menneske kan gjøre, ikke bare på grunn av all den umenneskelighet og bestialitet man nødvendigvis støter på i form av samfunnets forsøk på å beskytte seg mot de individer som med ord eller handling forulemper det samme samfunns verdier, — men langt mere på grunn av den totale håpløshet og nytteløshet som det hele munner ut i. Det

(Forts. side 7)

Norske frontkjemper.

Ensom ulv i en kulturell orken.

Pater Rieber-Mohn . .

(Forts. fra side 1)

åt seierherrene i utøvelsen av deres justis, da lukker man uten betenkeligheter fengselsportene bak titusener av landsmenn som ikke har brutt noen lov, da marsjerer eksekusjonspelotongene rettmessig opp.

Skjønt på dette punkt reserverte foredragsholderen seg noe. Han var naturligvis «mot dødsstraffen» og syntes det var galt at Quisling ble henrettet. Man er jo pater. Det er ellers svært sjelden å treffe på noen selv utenfor pretestanden som er villig lenger til å forsvare henrettelsene dengang. Det måtte da være Schjødtene & Co. Det ville jo ikke engang passe inn i mønsteret med anklagene mot Hellas, Irak og andre stater som går samme vei som Norge gikk. Og dog var det folk som lot seg lede av samme følelsesmessige engasjement som Rieber-Mohn — det som gjør ham til en ubrukelig dommer idag — som gjorde henrettelsene mulig. De skapte bakgrunnen for det hele.

Vi gjør ikke Rieber-Mohn noen urett ved å hevde dette. Han bruker nøyaktig samme argumentasjon når det gjelder drap og urett begått mot jødene. Han beskyldte således Quisling for å ha «utlevert jødene til tilintetgjørelse». Når han bruker denne jesuitiske formulering så er det kanskje for å være på den sikre side. Men folk som hørte det, måtte få det inntrykk at Quisling kjente til at norske jøder som etter krav av den tyske okkupasjonsmakt ble sendt ut av landet skulle «tilintetgjøres». Og er det noe som er sikkert, så er det at hverken han eller noen av hans partifeller overhodet kunne ha noen mistanke, enn si visshet om det.

Men, så har da foredragsholderen den utvei åpen å erklære at han slett ikke mente å si at Quisling var seg bevisst at han utleverte jødene til «tilintetgjørelse». Det var bare resultatet han snakket om.

Og for å fyre opp under denne gamle hetsen mot Quisling og NS som jødespørsmålet har vært misbrukt til i den forgangne «mannsalder», så lot foredragsholderen kjøre et lyd-båndopptak av en quislingtale holdt på et partimøte hvor han kom med skarpe uttalelser mot den zionistiske politikken, som etter hans mening hadde ført verden ut i ulykken. Og han henviste for sikkerhets skyld også til at partiet hadde gitt uttrykk

for samme syn før verdenskrigen.

Men hva så? Selv Rieber-Mohn kan vel ikke benekte at det drives og har vært drevet en zionistisk politikk som har vært temmelig hensynsløs og livsfarlig for freden. Et skoleeksempel på det har man jo i Israel idag. Det er — og var — ingen forbrytelse å ta til orde mot denne politikk mere enn mot andre former for politikk. Og selv om det vel er så at storparten av verdens jøder ikke våger annet enn å akseptere denne zionistpolitikken som den jødiske politikk, så kan man likevel ikke sette likhetstegn mellom motstand mot zionistpolitikken og en rasebestemt anti-jødisme — eller «antisemitisme» for å bruke propagandabetegnelsen.

Ellers understreket Rieber-Mohn med rette et iøynefallende trekk ved den nydemokratiske etterkrigstid. Å diskutere Quisling og «retts» oppgjøret har vært tabustoff og er det fremdeles, sa han, og han regnet derfor ikke med å høste glede av sitt foredrag. Men hva er så grunnen til at en ikke får lov til å diskutere det? Er den sak «de andre» står for så dårlig at den helst ikke må luftes uten i form av hets og forvrenning som ingen kan motsi? Og er hensikten å påvirke den ungdom som den inhabile Rieber-Mohn setter sin lit til?

Vi noterte oss ellers Rieber-Mohns servile bukk til Arbeiderpartiet i sin alminnelighet og Tranmæl i særdeleshet. Det var ikke hetsen og borgerkrigsforberedelsene dengang som var marxistenes virkelige kjennetegn — det var bare Quisling og NS som var tåpelige nok til å tro på det de sa og gjorde! Det var **bruddet** med marxismen og den trauste norskdommen som var arbeiderpartifolkens rette kjennetegn. Sa Rieber-Mohn, som vel ikke kan ha synderlige erfaringer fra dengang landet sto på revolusjonens rand. Men selv om han er pater, så har han vel hørt det gamle ord om at når F - - blir gammel så går han i kloster. Arbeiderpartiets gamle faner vaier forøvrig fremdeles på venstre fløy og over den «utenomparlamentariske opposisjon».

Det kunne nok være adskillig å bemerke ellers også til Rieber-Mohns foredrag, bl. a. om noen spark til dem som ingen medfølelse og rettferd fortjente, folk som forherliget Himmler og som syntes dommerne under landssvikoppgjøret var noen blodtørstige kjeltringer. Or-

dene falt kanskje ikke akkurat slik, men de dekker iallfall hans mening. Vel, det var kanskje Folk og Land han siktet til? Hvem skulle det ellers være som våget å komme med meninger av den art i Norges demokratiske land?

Når det gjelder akkurat Himmler, så må vi imidlertid reservere oss. Vi har tvertimot ved en rekke anledninger pekt på at vi tror Himmler var den virkelig ansvarlige for de overgrep som fant sted i konsentrasjonsleirene mot jøder. Vi har hevdet at alt tyder på at han utnyttet visse fullmakter fra Hitler — som var opptatt med krigføringen — langt utenfor det som meningen var. Derimot må vi innrømme at vi har forsøkt å bedømme Hitler noe annerledes enn etter den nydemokratiske hetsoppskriften. Og om vi ikke har gjort det av annen grunn, så iallfall fordi den byr oss imot denne utrettelige og evindelige tilsvining av en død mann som ikke kan forsvare seg. Nå har jo ikke Rieber-Mohn sagt noe om Hitler i denne forbindelse, men vi må si at vi mistenker ham for å ha erstattet Hitler med «blodhunden Himmler», som alle straks vil sette i forbindelse med gassing av jøder, for å fiske litt i de rørte følelsers vanne.

Når det gjelder dommerne i landssviksakene, så var det vel ymse av det slaget også. Det var vel ikke egentlig blodtørsten som var det fremtredende — og det har da visst hverken vi eller andre sagt — men opportunisten, og unnfalheten overfor en oppagittet folkestemning. Juristenes innsats dengang var i det hele tatt et sørgelig kapittel. Så Rieber-Mohn kan iallfall være glad for at han ikke er jurist og ikke skjønner seg noe på dette at folk skal dømmes etter lover i en rettsstat og ikke etter at «det knusende flertall» utnevner noen landsforrædere og ønsker dem dømt.

Hvis Rieber-Mohn derfor tror at han ga sin avsky tilkjenne overfor Folk og Land ved sine bemerkninger om Himmler og de blodtørstige dommere, så kjemper han altså mot vindmøller. Og vi kan da ikke gi ham annet råd enn å studere vårt blad bedre for fremtiden, så han har noe positivt å bygge på. Rent bortsett fra at det hadde vært anstendigere å gi sin avstandtagen en bestemt adresse istedenfor å la den dunste bort i røkelsesskyer.

Og så slutter vi oss da til Rieber-Mohns utvilsomt trefende bemerkning: At histo-

Krig de jure - -

(Forts. fra side 1)

Krig de jure er nettopp den form for krig som er forsvarsfiendenes ideal. Den er helt ufarlig og kjenntegnes ved at det ikke skjer krigerske handlinger. I tilfelle noe slikt skulle foregå, så går krig de jure øyeblikkelig og automatisk over til å bli krig de facto. Fordelen ved krig de jure er innlysende, det er som vist av Schjødt ikke engang nødvendig å meddele fienden at denne form for krig foregår. Det kan jo være farlig om vi for eksempel under tyskernes okkupasjon av Norge, lot tyskerne oppdage at vi mente å krige. Da ville de muligens ha ført «krig» de også.

Hva er krig de jure? Det er hverken krig eller deltakelse i krig, konferer den daværende paragraf 86, som junior så avslørende vek unna å drøfte med h.r.advokat Albert Wiesener, som i denne sak — tross alt — nådde sitt livs senit som uforlignelig skrankejurist . . .

Men det er ikke de jure og ikke krig når i et totalt kapitulert og okkupert land under våpenstillstand under overoppsyn av klanens witch-doctors Arntzen, Aulie og Jens Christian feigt myrdes sivile sans facon. Uten granskning, påtale og erstatning etterpå. Rettslig etterforskning av disse prominensens ugjerninger ble forlangt av Johan Scharffenberg, professor Bergsgaard og undertegnede, som privat etterforsket mordet på trafikk-sjef, o.r.sakfører Knut Knutson Fiane, på anmodning av enken Alvilde Knutson Fiane . . .

Hele likvideringskapitlet under besettelsen ble bort-

rien er ennå ikke skrevet! Og la oss føye til at vi heller ikke håper den blir skrevet på grunnlag av de betraktninger Rieber-Mohn gav til beste i sitt kringkastingsforedrag.

For hverken vi eller den historiske sannhet kan slå oss tiltåls med velvillig mynk fra seirende demokrater — en mannsalder etter.

All rettferdighet tilsier ellers at vi gir vår honnør til Rieber-Mohn for å ha gitt diskusjonen omkring disse spørsmål en mere kultivert form enn vanlig har vært og for at han våget å røre ved det varme jern. Vi er jo nemlig fullt klar over at han vel har gjort enda mindre lykke hos de hatefulle rettssvikfor-svarerere enn hos oss.

forklart av akrobatene Andenæs i Tidsskrift for Rettsvidenskap.

I sannhet en «krig» mot menneskelighet, lov og rett — de jure. —

Da jeg var fange

ET MINNE FRA FALSTAD

Det var ut på ettersommeren i 1945. Det skulle graves opp noen lik ute i Falstad-skogen. Frontkjempere ble naturligvis tatt ut til å grave. Jeg tror det var noen fra Heimefronten som var leder for arbeidet. En lærer var i allefall svært ivrig. Han var overalt og skravlet og kommanderte de stakkars frontkjempere. Nå var det et godt høve til å plage dem.

Det var på forhånd brakt utover noen likkister. Men så ble det for få kister. Så kom det en vaktmann inn i leiren for å hente flere kister. Men fangene var alle i arbeid så det var ingen til å bære kistene. Så kom han inn til oss fanger som arbeidet på kontoret — om vi ville være med og bære kistene ut i skogen. Da fant vi på å stille våre betingelser. Det gikk godt. Vi ville ha kokt sild og poteter med suppe til når vi kom tilbake — og få eta oss mette.

Så bars det iver med kistene. Men ute i skogen var det en underlig sjau. Denne læreren var overalt og kommanderte og brukte kjeft. En ung frontkjempergutt skulle avløse. Han hadde visst ikke håndtert en spade før. Men han fikk å høre. Jeg har aldri i mitt lange liv hørt slikt stygt snakk. Og dette av en lærer! Det er grunn til å si: «Stakkars gutt», men det er større grunn til å si: «Stakkars lærer.»

Ellers vil jeg gjerne gi uttrykk for at mange av fangevokterne — fengselsfolket — var nokså greie folk. Det var kanskje de som hadde den største myndighet som var dårligst. Og disse svensk-rømlingene var jo til å begynne med umulige og ubehøvlede. Men de lærte jo etterhvert litt folkeskikk de også.

Da vi kom tilbake til leiren fikk vi et godt måltid sild og poteter med suppe til. Det var første gang jeg spiste meg mett på Falstad.

Men jeg sier enda en gang: «Stakkars lærer.»

Inherred i mars 1969.

K. B.

Jens Bjørneboe - -

(Forts. fra side 5)

spiller faktisk ingen rolle hvordan man behandler vanebryteren, den konstitusjonelt kriminelle. Resultatene er og blir nesten lik null.»

Svært meget av dette er riktig etter vår oppfatning, men fremfor alt er det blendende formet. Jens Bjørneboes ord er nemlig et presist uttrykk for hans tanker. Disse tanker er klare som fjellbekker som nå snart er en saga blott.

Dog er riksadvokat Dorenfeldt en dannet og sympatisk mann og Bjørneboe skulle ha lært å kjenne meget av den mafiaen som brølte på aktoratsiden i rettsoppgjøret, og som hele tiden siden har formørket den himmel som beskyttende skulle ha senket seg over utøvelsen av lov og rett i dette vårt Norge, som Bjørneboe er glad i, og som han derfor tukter.

Bjørneboe har noe sant og sunt for alle. Han er sansynligvis en kommende lederkikkelse — hvis han vil selv — han skriver således på side 102: «— Vi lever i en tid av meningsdiskriminering. Vi er endelig ankommet til formyndermenneskets tidsalder.

Spør man fascisten om hva som er det viktigste i hans system, så vil man få svaret: At den enkelte tilpasser seg helheten i samfunnet. Spør man nazisten om det viktigste, så får man svaret: At den enkelte tilpasser seg helheten i samfunnet. Spør man sosialisten hva som er det viktigste, så får man svaret: At den enkelte tilpasser seg helheten i samfunnet.»

«... Jeg vil minne om debatten i skolestyret om bidrag til Kristelig gymnasium i Oslo, som bekjent ble der fra et stort politisk partis side hevdet kategorisk at offentlige midler ikke måtte anvendes til å støtte en privat skole, selvom denne eventuelt måtte stenges. Uttalt ligger bak denne kollektive meningsytring følgende: Flertallet har full rett til å bestemme over hvorledes mindretallet vil oppdra sine barn», skriver den frimodige Jens Bjørneboe, som altså har overlevet ensrettingen av åndslivet i Norge. Her i landet tør ingen lenger uttale offentlig at en samling blikkskrammel — som en blikkslager ville skamme seg over — er blikkskrammel, riktignok innkjøpt til NRK for store penger... Blikket skal symbolisere Bjørnstjerne Bjørnsons store syn, det måtte kanskje

være Fiskerjenten i hermetikkindustrien.

På side 103: «Jeg husker en av domspremissene fra en rettssak som ble ført for få år siden. Det var en såkalt landssvikersak. Som kjent innehar Norge verdensrekord i landsforræderi, med sine over 80 000 rettssaker etter krigen i forhold til innbyggerantallet. I denne rettssaken ble tiltalte dømt for sitt forhold under krigen (dvs. okkupasjonen, AL.), med følgende begrunnelse fra aktor: Ingen hadde på angjeldende tidspunkt rett til å sette sin egen mening opp mot flertallets.»

«Jeg gjentar» — fortsetter Bjørneboe —: «Ingen hadde på angjeldende tidspunkt rett til å sette sin egen mening opp mot flertallets. Det lyder som en siste akt replikk i et stykke av Ibsen, men det står i aktene fra en norsk domstol.»

Side 104. «— Vi skal få oppleve at jakten på annerledes tenkende stadig vil anta mer effektive og raffinerte former. Det vil begynne på fødselsklinikken, fortsette i skolene gjennom lærebøkene, og avsluttes gjennom presse og kringkasting. Jeg vet en del om dette, til dels slike ting som ikke kommer i avisen.

Som forfatter har jeg praktisk talt aldri opplevd å få manuskripter tilbake i retur. Idag er det åreis siden det har hendt meg. Men første gang for ikke lenge siden, da jeg skrev hva jeg mente om Norges forhold til Tyskland, fikk jeg manuskriptet tilbake i korrektur fra tre aviser. I en av avisene kom artikkelen så langt at den lå i bly, som man sier, og skulle brukes få dager etter, men så fikk en av kommisærene fra partiet se den, og da han har mer å si enn redaktøren, ble satsen fjernet. Jeg har korrekturavtrykket hjemme og oppbevarer det som et klenodium. Jeg våger i det hele tatt ikke å tenke på hva som har hendt i norsk presse etter krigen. Hvis imidlertid en artikkel av uønsket innhold slipper frem for offentligheten, pleier man å gå frem etter den metode at man setter tyve «pålitelige» og «lojale» statlige skribenter til å skrive det motsatte, slik at virkningen på publikum oppheves.

Når det gjelder trykning av bøker i landet idag, vil jeg bare gjøre oppmerksom på at det nå eksisterer hele biblioteker av bøker som er blitt trykket på privatforlag. Flere hundre bøker av tildels høyinteressant innhold, og ytterst velskrevne, blir ikke omtalt i pressen, ikke annon-

(Forts. fra side 4)

dei var masse menneske, få av dei gøynde seg i den kompakte majoritet. Dei ville ha krepert i den varme dyna som heiter velferdsdemokrati.

Vi forstår at Young kan ha det vanskeleg, kvar skal han finne gode anti-nazistar i si historiebok? Kvifor skal alle kjende menn på liv og daude vere brun-svidde, i ideologisk forstand? Få av dei var sauer, ikkje eingong dei store jødane. Også dei var nok nazistar. Men engelskmannen Young freistar tydelegvis å gjera sitt, han syner sannelig ingen nazistiske tendensar, han er ein storsau av dei sjeldne. Og det er vi glade for.

Dale-Gudbrand.

KOMMUNISTER MED SLAGSIDE

Ungkommunistiske skarer fra vår halvpart av verden har i all vennskapelighet avlagt et besøk på Cuba for å erfare hvordan Marx' og Lenins lære praktiseres hos kamerat Castro. Men etter en beretning i Nordisk Kamp vendte de visstnok tilbake i dyp skuffelse over hva de fikk at skue. En svensk deltagert forteller at de cubanske partifunksjonærer påla de forskjellige «brigadene» å velge seg et navn for anledningen. Svenskene erklærte derpå etter nogen overlegning at deres brigade skulle hete «Rosa Luxemburg» etter den polsk-jødiske oppvigersken i Tyskland.

— For noe tull, var det cubanske svaret, deres brigade

sert, finner ikke forlag som tør eller ønsker å utgi dem. Dette er situasjonen.»

Jens Bjørneboe er ikke innrangert i dette dvergenes paradisi som heter norsk partipolitikk, hvor alle tjener mer enn de ville tjene — praktisk talt alle da — i sitt eget yrke. Hva disse evner de kaster av i de fjerneste krav — som man ser. —

Bjørneboes NORGE, MITT NORGE. Essays om formyndermennesket bør leses av alle som føler seg i båt med det norske folks og rikets skjebne. Det er ikke på lenge skrevet en bok som så interessant skildrer vesentlige spørsmål her i landet. Ellers er en billigtutgave av Jens Bjørneboes store samtidsroman: UNDER EN HÅRDERE HIMMEL utkommet på Pax Forlag.

Alexander Lange.

skal hete «Alfred Rosenberg». Og dermed ble det slik.

Nordisk Kamp forteller i parentes at denne holdningen stammer helt fra toppen, fra Castro selv. Det er heller ingen ny tendens hos den samme, idet han allerede før undring for Adolf Hitler og sin maktovertagelse skal ha gitt uttrykk for en dyp behans Tyskland i en rekke brever til en tysk venninde.

STORBRIANNIAS NASJONALE MANN

I Storbritannia har det i den siste tida skjedd noe eksepsjonelt. Plutselig under statsminister Wilsons kolonipolitikk, står en mann fram og taler Labour midt imot. Denne mann er Enoch Powell, en konservativ politiker og meget ytterliggående sådann. Powell har forstått den katastrofale følge Wilsons politikk kan få. Statsministeren har tilsynelatende ikke gjort seg bryet med å studere amerikanske raseproblemer. USA er et bevis på at raseblanding ikke er av det gode. Med denne stadige velvilje overfor immigranter, kan Wilson skape liknende problemer for det engang så stolte germanske storrike Storbritannia.

Den 9. februar 1967 foreslo Powell i en tale i Walsall å stoppe all immigrasjon. I oktober samme år, forlangte Powell at det måtte settes en stopper for immigrasjonen av asiatiske og afrikanske folkeslag. Han begrunner dette med følgende:

1. Ved immigrasjon av fargede øker kriminaliteten. Jfr. USA.
2. Ved immigrasjon av fargede vil lønningene falle, og britene vil selv miste jobbene. Jfr. USA i 1840- og 1850-årene.
3. Hvis immigrantene reiser ut av Storbritannia, vil mange av landets økonomiske problemer forsvinne av seg selv.

Powells politikk har heldigvis fått britene til å reagere. I dag er det anseelige mengder av folket som ønsker negrene dit pepperen gror, og ikke uten grunn. De nasjonale briter har sett hva den amerikanske stat strir med, de vil ikke at landet deres engang skal bli et nytt USA.

SS.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

Horst Wessel

(Forts. fra side 4)

sialistiske mål. For ham er kampen i SA intet mål i seg selv, men ene og alene et middel til å nå målet. I den brune uniform viser vår tids soldat seg, som setter gods og blod inn for den nasjonalsosialistiske verdensanskuelses seir fordi han er overbevist om dens riktighet. Nasjonalsosialistenes seierstog er overhodet utenkelig uten SA.

Landsknekten stiller sin kraft i materielle måls tjeneste. Han drives ikke av noen etisk idé, han vil bare ta. Omvendt med SA-mannen, han må stadig gi, ofre, blø. SA-mannen er den moderne type av en politisk soldat, den første tjener for en gigantisk folkebevegelse.

SA er et mannsforbund av nasjonalsosialistiske apostler, som bevisst og uten patos bærer de røde hakekorsflagg gjennom de tyske land og våpenløse dog er en mektig og uovervinnelig hær, hvis seiersløp ikke kan hemmes av noen annen makt.»

Med dyp andakt lyttet kameratene til hans ord. De trodde fullt og helt på det han sa. Han hadde kunnet forlange hvasomhelst av dem. For sin «Horst» gikk de gjennom ilden.

Han snakket overhodet ikke til folkene sine i noen skolemestertone, og dog hadde han alle i sin hånd som gjennom usynlige tråder. Det varte ikke lenge før alle var så dreserte at de reagerte på et blikk. Horst Wessel gjorde alt selv den første tid. Organisasjon, prapaganda, kasse osv. alt lå i hans hånd inntil de riktige folk sto på de ansvarlige poster.

Som en frukt av det politiske arbeide vokste så SA-ånden frem. Han forsto mestertlig å tenne folkene med sitt pågangsmot. Allerede efvisste Horst at han hadde stilt en kamporganisasjon på benene med hvilken man kunne våge å tre opp mot den røde front.

Sangen pleiet han ivrig. Nesten hver eneste aften ble en ny kampsang innøvet, og snart var det kjent at Sturm 5 hadde de fleste og de beste sanger. Ofte satte Horst seg selv ved klaveret og foredro de nye sanger for folkene, og snart var de påvei gjennom alle Berlins sturmvadlinger og derefter videre ut til alle rikets SA-formasjoner.

Sturm 5 var natten over fra å være en harmløs, latterlig liten flokk blitt til en skrekkelig for alle marxistiske organisasjoner i Øst-Berlin.

(Fortsettes)

Frontkjemper- intervjuer . .

(Forts. fra side 5)

bare jeg, unngått norsk militærmedvirkning på tysk side. Det skyldes ganske enkelt at mange, til tross for de årene som har gått, fremdeles reagerer sterkt følelsesmessig på dette stoffet. Det er jo for så vidt forståelig.»

Nå kunne man jo til dette bemerke at NRK såvisst ikke har veket tilbake for å servere direkte hets i forbindelse med det den kaller okkupasjons-historien, og den følelsesmessige reaksjon hos dem det har gått ut over har tydeligvis ikke affisert noen. Men Brauteset forteller at han iallfall har gjort et tapert forsøk på å praktisere demokrati også i NRK:

«Jeg sendte selv opp en prøveballong for noen år siden da jeg for radioen intervjuet en tysk okkupasjons-soldat som hadde slått seg ned i Norge. Det han sa kunne på ingen måte karakteriseres som utfordrende. Og NRK's historiske konsulent, professor Magne Skodvin (Han er i sannhet en nidkjær overvåker av den autoriserte historieskrivning!) hadde ingen grunn til å forandre en tøndel av tyskerens uttalelser (!) Like vel ble det adskillig røre. Jeg håper likevel at stemningen nå er blitt mer avkjølet.»

Såvidt vi erindrer, og vi tror ikke vi husker feil, sa Brautesets tysker at han hadde hatt det svært så hyggelig og fredelig i Norge under den berømmelige «fortsatte krigen.» Han hadde ikke

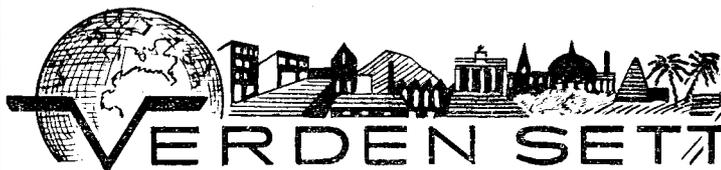
Månadsbladet FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 25,—. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgevar: Erling Seim,
Kinn

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskaperlig samvær. Møtetid kl. 19.30.

PROSESS OM HITLERBOK

For etpar år siden omtalte vi her i bladet en tysk bok av dr. H. D. Röhrs «Hitlers Krankheit. Tatsache und Legende.» Dr. Röhrs som arbeidet i ledende stilling i Reichsgesundheitsführung hevdet i sin bok at Hitler av den noe suspekta lege Morell under behandling av et kronisk maveonde ble sprøytet full av narkotika slik at han ble fullstendig ødelagt. Det meldes nå fra Tyskland — forøvrig i et telegram som ARBEIDERBLADET bringer — at dr. Morells enke har gått til søksmål mot dr. Röhrs, som nå er borgermester i en liten nordtysk by. Telegrammet kaller riktignok den to år gamle boken for «nyttkommen», men ellers later det til å være riktig nok med prosessen. Det heter at en rekke av Hitlers omgangsvener skal avhøres, og også ridderen av den bedrøvelige skikkelse Baldur von Schirach. Det er ellers grunn til å notere seg at ARBEIDERBLADET kaller det dr.

merket noen fiendtlighet fra befolkningens side. Men Brauteset fortsetter:

«Det er faktisk tre år siden jeg foretok en rundreise og intervjuet forhennevende frontkjemperne av forskjellige kategorier. I denne sammenheng festet jeg meg spesielt ved visse facts. Frontkjemperantallet under krigen gikk opp i ca. 5000 (Se foran), et tall som er naturlig å nevne i samme åndedrett er at den norske brigaden i Skottland, riktignok bare en del av våre aktive, tross alt ikke nådde opp i mer enn ca. 4000. Det reiser visse perspektiver.»

Ja, det gjør det nok, spesielt når man regner med riktige tall og husker på at en stor del av folkene i brigaden i Skottland var direkte kidnappet av eksilfolkene. Det samme gjaldt jo sjøfolkene som måtte seile dødsfart for England og Notraship — eksilfolkenes «min bukk gjør penger».

Så får en da bare avvente at den demokratiske menings- og ytringsfrihet i NRK må utvikle seg fortsatt og helst med noe bedre fart enn i de forløpne tre år «Bomben» har ligget på demokratisk is. Kan det kanskje bli noe til 25-årsjubileet for verdenskrigens avslutning?

Röhrs skriver for «ny dolkestøt-legende».

I ARABERBYDELEN NATURLIGVIS

Den norske dagspresses behandling av alt som lukter av zionisme er nesten fantastisk. I Israel kan man tydeligvis ikke gjøre noe galt. Vi kom over et nytt tilfelle av dette i et telegram som VG bringer om at general Odd Bulls kone er blitt bestået igjen i Midt-Østen. Dette er jo ikke så forunderlig, men da hendelsen fant sted i det israelskstyrte Jerusalem var gode råd naturligvis dyre. Det løstes slik i telegrammet: Tyveriet fant sted «mens hun var på shopping i den arabiske bydel av Jerusalem.» Så araberne får nok skylden enten Israel har tatt hånd om hele Jerusalem eller ikke.

LØBERGS HOFFORGAN ANMELDT

Det er pussig å notere seg at hofforganet til stortingsmann Løberg, som er en slik drabelig forkjemper for sannhet og rett, nå er anmeldt for grov ærekrenkelse av Olav Tovslid, Solum. Han hevder at bladet har beskyldt ham for å ha stjålet betydelige tømmerkvanta fra statens skoger. Tovslid er bestyrer av prestegårdsskogen i Solum. Det hører med til historien at bladet er enda mere indignert enn Løberg selv over at briten Hewins skal ha bragt feilaktige opplysninger i boken sin om Quisling.

ZIONISTENES PRESSEHØYBORG

«New York Times», som også med forkjærlighet siteres av norsk dagspresse, mistet nylig sin 77 år gamle utgiver Arthur Sulzberger. Han overtok i 1935 bladet etter sin svigerfar Adolph Ochs. Sulzberger var overbevist zionist og representerte med kraft og dyktighet Israels interesser etter at han hadde vært med på å utløse USA's deltagelse i annen verdenskrig. En kort tid fungerte hans svigersønn Dryfoos som hans etterfølger, men redaksjonen er nå overtatt av Sulzbergers sønn Arthur Ochs. Det vil neppe bety noen endring i bladets prozionistiske holdning.

OG DEN «ANTISEMITISMEN»

stikker hodet frem overalt, så en trenger nok slike aviser som den foran nevnte til å holde styr på gojim. For hva vederfores det for eksempel ikke den sosialdemokratiske kamerat Blachstein i Hitlers gamle land. Han var tysk sendemann i Belgrad, men oppgav stillingen under påberopelse av svekket helbred. Så ønsket han å la seg stille som kandidat til Bundestagen i sin gamle valgkrets Hamburg-Eimsbüttel, men partifellene der følte seg ilde berørt over at den svekkede sunnhetstilstand likevel var tilstrekkelig for Eimsbüttel og ville ikke stille ham. Da ble det naturligvis et stort skrik om «antisemitisme». Det var den forsmådde selv som hevdet at kampagnen mot ham blant sosialdemokratene bar tydelige «antisemitiske trekk». Det hører ellers naturligvis med til historien at kameratene ble så forferdet over beskyldningene at de straks krøp til korset og med stort flertall likevel valgte Blachstein til sin bundestagkandidat.

DISKRIMINERING AV DEN NORDISKE RASE

Den svenske forfatter Vilhelm Moberg, som bl. a. fikk sin bok «Förräderland» utgitt i norsk oversettelse før jul, beskylder i forbindelse med utdelingen av Nobelprisen i litteratur det svenske Akademi for «diskriminering av den nordiske rase». Siden 1955 er prisen ikke tildelt noen skandinav.

SÅ VAR DET DETTE MED TORTUR

I 25 år har hele den nydemokratiske verden grøsset over tysk tortur under annen verdenskrig, og ille var det naturligvis at tysk politi under presset av krigen grep til slike avskyelige midler. Men — noen grunn til 25 års grøssing og krav om fortsatt straff over mulige misdedere fra dengang kan det vel neppe være, for det er vel ingen av de store makter som ikke selv helt opp til den siste tid har tatt samme midler ibruk, selvom en ikke bekjenner det åpent slik tyskerne gjorde. Vi minner om franskmennene i Algeri, nederlenderne i Indonesia og nå i det siste amerikanerne i Vietnam. Nå vil vel alle de nordmenn som

tror at patriotisme best demonstreres ved å rope hurra for USA protestere. Vi viser da til et telegram fra Baltimore i Maryland, hvor det heter at en 24 år gammel amerikansk etterretningsoffiser, Francis T. Reitemeyer, har søkt avskjed av samvittighetsgrunner fordi hæren hadde sagt at han skulle benytte «de mest ytterliggående former for tortur» mot vietnamske sivilpersoner mens han ledet en gruppe leiesoldater i Sør-Vietnam. Kanskje de skandinaviske land, som er så aktive når det gjelder Hellas, bør gå til en ny aksjon mot USA?

Kan noen hjelpe MEG?

Jeg er en ung tysker med idealistisk sinnelag, nasjonalt syn og stor kjærlighet til naturen. Yrkesmessig vil jeg gjerne skape meg en fremtid her i landet og søker derfor arbeid — helst en kontorstilling, men dette er dog ingen betingelse. Alt har interesse. Jeg taler flytende norsk og har en omfattende fagskole- og kontorutdanning med etterfølgende praksis.

Er det noen av bladets lesere som kan hjelpe meg, så vil henvendelse til bladets ekspedisjon merket «R. S.» bli oversendt meg.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom* kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgever A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri